

Přiznám se, že se dlouho bráním napsat něco podobného jako je úvaha. V tomto žánru chce člověk většinou něco velkého sdělit, ale většinou nesdělí nic, nebo sdělí cosi, ale ostatní nevědí co. Ale píšu občas do tohoto časopisu a nemohu tedy zůstat stranou, když už v podstatně všichni včetně ministra kultury a Karla Gotta veřejně vyjevili svůj názor na televizní soutěž Superstar.

Dlouho jsem nechápal, proč jsou všude skloňována jména jakéhosi Sámera, Anety, Šárky nebo Juliána, byť jejich tváře na mě hleděly, snad s výjimkou časopisu Kostnické jiskry nebo surrealistického měsíčníku Almagedon, ze všech tištěných stránek.

Národ na chvíli zapomněl na trápení s daní z přidané hodnoty a na volby do Evropského parlamentu a rozdělil se do několika táborů. A tak jsem neodolal a po vzoru Tomáše Hrubého jsem shlédl neúplně dva večery.

To mně zcela stačilo, abych si znovu ověřil několik svých závěrů o stavu této společnosti.

Jako každá revoluční doba razí i tato kult mládí. Jako člověk, který nebyl sociální reformy současné vlády, by dosáhl za relativně krátkou dobu důchodového věku, mám právo na kritiku mladé generace.

Ale nechci kritizovat mladé. Mládí není výsadou a zárukou úspěšnosti, stejně jako stáří není synonymem moudrosti.

I předchozí režim se klaněl mládí, zejména v počátcích. Díky mládežnické akci Mládež vede Brno prý někde vykolejil vlak.

Dnes je vše včetně módy, reklamy, hudby zaměřeno na adoraci mládí. Holčičky odrostlé základní škole a drcené drastickými dietami sní o rychlém úspěchu, mladí strojuvůdci se stávají vůdci a obci vládne pětadvacetiletý starosta.

Aneta vyhrála?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 25 Červen 2004 04:00

Ale vraťme se k hudbě. Soutěž Superstar, jako jiné soutěž dovezená na základě licence, těžší z indoktrinace, že úspěch a štěstí se rovná být rychle bohatý a populární. Je jedno, zda člověk je zpěvákem, modelkou, politikem, managerem.

A tak první "várka" Supestaru skončila. Na šestnáctileté děti se vrhnou osvědčení továrníci na muzikály a hvězdy a děti začnou svou hvězdnou pouť. Opojeny pocitem, že někde uprostřed jejich těla je střed vesmíru, protože jim to přece každý říká. Stejně jako postpubertální politik začne slepě věřit tomu, co sám říká, neboť z věže ze slonové kosti na zem nedohlédneš.

Těm dětem, co naplnily pokladny mobilních operátorů a naplní kasy "tvůrců" jejich další cesty to přeju. Jen se o ně dost bojím.

Snad i proto tak chodím na folkové koncerty. Ještě na nich totiž občas nacházím nehvězdnou opravdovost a radost a nacházím ji právě u mladých lidí, u té mé milované nehvězdné pěchoty.

Kolik jsem tam už jenom potkal a ještě potkám Superstar?

P. S. Anetě jsem stejně držel palce